

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: **JUDr. M.**, správca úpadcu G., s. r. o., so sídlom N., X. Prešov, IČO: X., zastúpený JUDr. M., advokátom, so sídlom H., X. Prešov, proti žalovanému: **C., s. r. o.**, so sídlom K., X. Prešov, IČO: X., zastúpený JUDr. M., advokátom, so sídlom H., X. Prešov, **o náhradu škody**, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Prešove zo dňa 14. mája 2014, č. k. 7Cob/37/2013-67, takto

r o z h o d o l :

- I. Dovolanie **o d m i e t a .**
- II. Žalovanému trov dovolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Prešov rozsudkom zo dňa 25. 02. 2013 č. k. 7Cb/5/2012-44 žalobu zamietol a žalovanému priznal náhradu trov prvostupňového konania vo výške 3 330,60 eur.

Z odôvodnenia rozsudku vyplýva, že žalobca si žalobou uplatnil proti žalovanému právo na zaplatenie sumy 200 000 eur titulom náhrady škody vo forme ušlého zisku a trov konania. Žalobu odôvodnil tým, že žalovaný v Prešove na uliciach L., M., O., Č., do káblových lišt patriacich úpadcovi, neskôr U., s. r. o., namontoval optické káble. Bol bezvýsledne vyzvaný na odstránenie týchto káblov. Naliehavosť právneho záujmu vyvodil potrebou náhrady za ušlý zisk vzniknutý neoprávneným užívaním káblových trás, prechodov

a chráničiek, čím úpadcu ukrátil o značné finančné prostriedky. V danej veci ide aj o záujem veriteľov úpadcu.

Žalovaný vo vyjadrení navrhol žalobu zamietnuť ako nedôvodnú a zmätočnú. Žalobca nepreukázal splnenie základných predpokladov zodpovednosti za škodu, ani výšku uplatňovanej škody.

Prvostupňový súd vykonal dokazovanie listinnými dôkazmi, konkurzným spisom sp. zn. 3K/14/2011, vypočutím svedka a zistil, že uznesením Okresného súdu Prešov zo dňa 16. 06. 2011 č. k. 3K/14/2011-45 vyhlásil konkurz na majetok dlžníka a ustanovil správcu. Na základe ďalších uznesení v nadväznosti na schôdzu veriteľov odvolal pôvodne ustanoveného správcu a ustanovil ako správcu JUDr. M..

Veriteľ úpadcu spoločnosti G., s. r. o. podal podnet na podanie žaloby na náhradu škody z dôvodu, že bol v trestnom konaní oboznámený so skutočnosťami, ktoré by mohli mať za následok zväčšenie majetku úpadcu. Odporca namontoval do káblových rozvodov patriacich úpadcovi (teraz patriacich U., s. r. o.) svoje optické káble, ktoré ani na opakované výzvy neodstránili, čím vznikla úpadcovi (teraz U., s. r. o.) škoda.

Súd v konaní vypočul svedka Ing. T. (štatutárny zástupca úpadcu), ktorý uviedol, že technici nemôžu namontovať káble patriace G. z dôvodu, že sa tam nachádzajú káble žalovaného, ktorú skutočnosť sa dozvedel v roku 2006 až 2007. Túto skutočnosť oznámil riaditeľovi spoločnosti, ktorý žalovaného vyzval na odstránenie týchto káblov. Že ide o káble žalovaného mu oznámili technici, čo zistili návštevami u jednotlivých vlastníkov. V júni 2008 boli káble úpadcu odpredané spoločnosti U., s. r. o. Žalovaný svoje káble namontoval aj v Sekčovciach a v Prešove. Ušlý zisk bol vypočítaný za obdobie rokov 2007 až 2008, pričom vychádzali z ceny jednotky pripojenia, ktoré v celom balíku neskôr predali U., s. r. o. Bližšiu výšku ušlého zisku by bolo možné zistiť znaleckým dokazovaním. Po tomto konaní žalovaného prišiel úpadca cca o 1 000 zákazníkov. Ušlý zisk spočíval v tom, že do káblových líšt už nemohli umiestňovať ďalšie ich káble. Úpadca je nástupcom spoločnosti T..

Na pojednávaní dňa 25. 02. 2013 vzniesol právny zástupca žalovaného námietku premlčania, nakoľko subjektívna premlčacia doba uplynula, keďže žalobca sa o konaní, ktoré mohlo mať za následok vznik škody, dozvedel v rokoch 2006 až 2007 a žalobu podal až v roku 2012. Navrhol žalobu zamietnuť.

Právny zástupca žalobcu navrhol pojednávanie odročiť s tým, že oznámi ďalšie návrhy na doplnenie dokazovania a mal za to, že nárok nie je premlčaný.

Prvostupňový súd sa zaoberal vznesenou námietkou premlčania žalovaným a podľa výpovede štatutárneho zástupcu žalobcu, ktorého vypočul ako svedka zistil, že úpadca sa o škode dozvedel v roku 2006 až 2007 od technikov spoločnosti, ktorí nemohli namontovať káble z dôvodu, že sa tam nachádzajú káble žalovaného. Taktiež z výpovede vyplynulo, že konania sa dopustil žalovaný, nakoľko technici, ktorí mali montovať káble žalobcu u jednotlivých vlastníkov zistili, že káble patria žalovanému, ktorého tiež vyzývali na odstránenie tohto stavu.

Prvostupňový súd mal vykonaným dokazovaním za jednoznačne preukázané, že úpadca sa o škode a o tom, kto za ňu zodpovedá dozvedel v rokoch 2006 až 2007, pričom žaloba bola na súde podaná 03. 07. 2012, t. j. po uplynutí štvorročnej subjektívnej premlčacej lehote.

V prípade, ak by súd zohľadnil to, že si žalobca uplatnil ušlý zisk za obdobie rokov 2007 až 2008, je potrebné uviesť, že v júni 2008 (podľa výpovede svedka) došlo k odpredaju káblov patriacich úpadcovi spoločnosti U., s. r. o., preto bol oprávnený požadovať škodu formou ušlého zisku do júna 2008 a žaloba bola podaná v júli 2012, t. j. po uplynutí štvorročnej subjektívnej premlčacej doby.

Vzhľadom na uvedené vznesenú námietku premlčania žalovaným vyhodnotil za dôvodnú. Pojednávanie za účelom doplnenia dokazovania podľa návrhu žalobcu neodročil práve s odkazom na zásadu hospodárnosti konania (procesná ekonómia).

Vzhľadom na právom vznesenú námietku premlčania súd žalobu zamietol.

O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O. s. p. v prospech úspešného žalovaného tak, ako vyplýva z výroku rozsudku.

Žalobca podal proti rozsudku v zákonnej lehote odvolanie, v ktorom namietal správnosť napadnutého rozsudku z dôvodu, že prvostupňový súd nedostatočne zistil skutkový stav veci a tento nesprávne právne posúdil. Poukázal tiež na to, že mu bola odňatá možnosť konať pred súdom v tom, že navrhol odročiť pojednávanie za účelom prejednávania veci s veriteľmi a doplnenia o ďalšie návrhy na dokazovanie. Uviedol, že súd nevykonal ďalšie dôkazy, teda nevyočul ďalších svedkov, ako bývalých konateľov spoločnosti, ktorí mali úplné a presné informácie o veci. Uviedol, že pri práve na náhradu škody plynie premlčacia doba odo dňa, keď sa poškodený dozvedel alebo mohol dozvedieť o škode a o tom, kto za škodu zodpovedá a končí až uplynutím desiatich rokov odo dňa porušenia povinnosti. Tvrdil, že z navrhnutých a v priebehu ďalšieho dokazovania vykonaných dôkazov by jednoznačne vyplynulo, že žalobný návrh nie je premlčaný, pretože subjektívna lehota nemohla plynúť tak, ako ustálil prvostupňový súd. Z uvedeného dôvodu považuje rozhodnutie za predčasné a nepreskúmateľné a navrhol napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie.

Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu uviedol, že prvostupňový súd vec správne právne posúdil vzhľadom na dôvodne vznesenú námietku premlčania. Uviedol tiež, že žalobca nevyužil svoje právo na navrhovanie dôkazov a v odvolacom konaní navrhuje také dôkazy, ktoré mohol navrhnúť už v prvostupňovom konaní. Navrhol napadnutý rozsudok potvrdiť a priznať mu trovy odvolacieho konania vo výške 832,74 eur.

Krajský súd Prešov ako súd odvolací prejednal vec podľa § 212 ods. 1 a § 214 ods. 2 O. s. p. bez zopakovania dokazovania, či dopĺňovania dokazovania a bez nariadenia pojednávania. Pri preskúmaní rozhodnutia bol viazaný dovolacími dôvodmi do tej miery, že nie je oprávnený preskúmať rozsudok z iných dôvodov, než sú výslovne uvedené v odvolaní. Výnimkou by mohli byť len vady konania, pokiaľ by mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie nie je opodstatnené.

Odvolacím dôvodom bola vznesená námietka, že prvostupňový súd odňal žalobcovi možnosť konať pred súdom i napriek tomu, že žiadal o odročenie pojednávania za účelom predloženia nových dôkazov. Odvolací súd zo spisu zistil, že účastníci konania boli poučení

podľa § 120 ods. 4 O. s. p. o tom, že sú povinní predložiť alebo označiť všetky dôkazy najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa dokazovanie končí a vo veciach, v ktorých sa nenariaďuje pojednávanie najneskôr do vyhlásenia rozhodnutia vo veci samej, pretože na dôkazy predložené a označené neskôr, súd neprihliada. Súd zamietol návrh na doplnenie dokazovania, účastníci boli poučení podľa § 120 ods. 4 O. s. p. a po poučení právni zástupcovia zhodne prehlásili, že poučeniu porozumeli a doplnenie nežiadajú, t. j. že ďalšie návrhy na doplnenie dokazovania nemajú. V záverečnom stanovisku právny zástupca žalobcu uviedol, že pojednávanie bolo ukončené predčasne a po porade s klientom by súdu navrhli ďalšie návrhy na doplnenie dokazovania.

Odvolací súd sa nestotožnil s odvolacím dôvodom, ani s tvrdením, že prvostupňový súd odňal žalobcovi možnosť konať pre prvostupňovým súdom. Žalobcovi nebolo znemožnené, aby predložil dôkazy v priebehu súdneho konania. Do vyhlásenia uznesenia nenavrhol svedkov, ktorých chce vypočuť, ani neuviedol, že navrhuje vypočuť konateľa úpadcu, resp. konateľov iných predchádzajúcich spoločností, ktorí majú vedomosť o predmete konania. Tieto skutočnosti mohol a mal právny zástupca navrhnúť v priebehu konania do rozhodnutia o skončení dokazovania, aj bez uvedenia mien týchto štatutárov. Odvolací súd vyjadril názor, že uvedení navrhovaní svedkovia nemôžu vnieť do konania nové dôkazy na objasnenie skutočností týkajúcich sa žaloby. Z výpovede svedka (štatutára spoločnosti) jednoznačne vyplynulo, že predmetné káble boli predané spoločnosti U., s. r. o. v júni 2008. O tom, že káble žalovaného sa nachádzajú v zariadení žalobcu je skutočnosť, ktorá bola žalobcovi známa od technikov spoločnosti, ktorí to zistili v rokoch 2006 až 2007. Taktiež z výpovede štatutárneho zástupcu vyplynulo, že tohto konania sa dopustil žalovaný. Podľa názoru odvolacieho súdu sa prvostupňový súd dostatočne vysporiadal so skutočnosťou, že žalobca mal vedomosť o tom, kto za škodu zodpovedá, čomu nasvedčuje i postup žalobcu voči žalovanému, ktorého vyzval na odstránenie stavu, ktorý jeho pričinením vznikol. Prvostupňový súd sa v dostatočnom rozsahu vysporiadal i s premlčacou dobou a následne vyslovil správny názor, že žaloba, ktorá bola podaná na súd 03. 07. 2008, teda po uplynutí štvorročnej premlčacej doby. K námietke žalovaného, že všeobecná premlčacia doba na uplatnenie náhrady škody je desaťročná, odvolací súd uviedol, že v danej veci bolo potrebné zohľadniť štvorročnú premlčaciu dobu, ktorá začala plynúť najneskôr od júna 2008, kedy došlo k odpredaju káblov a uplynula v júni 2012. V priebehu konania žalobca nepredložil zmluvu o odpredaji káblov ďalšej spoločnosti, z ktorého dôvodu sa nedal presne ustáliť deň, odkedy začala plynúť štvorročná premlčacia doba.

Z uvedených dôvodov sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožňuje s odôvodnením rozsudku prvostupňového súdu, ktorý považuje za vecne správny, vrátane rozhodnutia o trovách konania, preto podľa § 219 ods. 1, 2 O. s. p. napadnutý rozsudok potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1 O. s. p. tak, že žalovanému priznal trovy odvolacieho konania vo výške 832,74 eur (1 úkon právnej služby – vyjadrenie k odvolaniu, paušál 7,81 eur) podľa § 10 ods. 1 vyhlášky č. 655/2004 Z. z.

Žalobca podal proti rozsudku odvolacieho súdu dovolanie podaním zo dňa 09. 07. 2014 podľa § 237 písm. f/ O. s. p.

Dovolanie odôvodnil tým, že ako účastníkovi mu bola odňatá možnosť konať pred súdom a to tým, že v konaní pred prvostupňovým súdom neboli vypočutí navrhnutí svedkovia. Uviedol, že právny zástupca výslovne požiadal o odročenie pojednávania za účelom porady s veriteľským výborom, na základe ktorej by bolo možné určiť ďalší spôsob vedenia súdneho sporu a prvostupňový súd mal túto možnosť žalobcovi poskytnúť. Výsluchom osôb bývalých štatutárov by zrejme došlo ku korekcii skutkových záverov, na základe ktorých súd vec vyhodnocoval. Ďalej uviedol, že ak by bol odvolací súd nariadil pojednávanie, kde by mal žalobca možnosť navrhnúť a vykonať dôkazy, ktoré mal v úmysle, došlo by ku kvantitatívnej zmene v skutkovom i právnom stave, čo by malo za následok iné rozhodnutie. Navrhol napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1) vec preskúmal podľa § 242 ods. 1 a § 243 ods. 1 O. s. p. bez nariadenia pojednávania. Po preskúmaní rozsudku v rozsahu napadnutého dovolaním a konania, ktoré mu predchádzalo dospel k záveru, že dovolanie nie je prípustné.

Podľa § 236 ods. 1 O. s. p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

Podmienky prípustnosti dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu upravujú ustanovenia § 237 až § 239 O. s. p.

Z uvedených ustanovení vyplýva, že dovolanie sa za určitých podmienok pripúšťa jednak proti všetkým rozhodnutiam odvolacieho súdu a jednak len v prípadoch, ak sú rozhodnutia súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu rozdielne, ale pri potvrdzujúcom rozhodnutím odvolacím súdom dovolanie prípustné nie je, ak nebolo pripustené.

Z dôvodov uvedených v § 237 O. s. p. je možné dovolaním napadnúť všetky rozhodnutia odvolacieho súdu bez ohľadu na formu rozhodnutia, na jeho obsah alebo povahu predmetu konania. Spôsobilým predmetom dovolania je podľa tohto ustanovenia rozhodnutie vydané odvolacím súdom v odvolacom konaní. Na to, či rozhodnutie odvolacieho súdu trpí niektorou z väd uvedených v § 237 O. s. p. prihliada dovolací súd nielen na podnet dovolateľa, ale i z úradnej povinnosti (§ 242 ods. 1). V prípade, že dovolací súd zistí, že rozhodnutie odvolacieho súdu trpí niektorou z týchto väd, zruší rozhodnutie odvolacieho súdu, i keď dovolateľ toto pochybenie nenamietal.

Prípustnosť dovolania podľa § 237 O. s. p. nie je však daná len tvrdením dovolateľa, ale len skutočnosťou, že k vade v zmysle § 237 rozhodnutím odvolacieho súdu skutočne došlo.

V predmetnej veci podal žalobca dovolanie proti potvrdzujúcemu výroku rozsudku odvolacieho súdu, čo vyplýva z obsahu podaného dovolania.

Ak je dovolaním napadnutý rozsudok, ktorým bol výrok rozsudku súdu prvého stupňa potvrdený, je dovolanie prípustné len vtedy, ak súd vyslovil prípustnosť dovolania, pričom v predmetnej nejde o tento prípad. Z uvedeného teda vyplýva, že zákonné podmienky pre podanie dovolania podľa § 238 O. s. p. neboli splnené.

Podľa § 242 ods. 1 O. s. p. dovolací súd preskúma rozhodnutie odvolacieho súdu v rozsahu napadnutého výroku, ktorý vymedzuje kvantitatívna stránka dovolania. Dovolací súd je teda viazaný nielen rozsahom dovolania, ale i uplatneným dovolacím dôvodom.

Z podaného dovolania vyplýva, že dovolateľ nesúhlasil s názormi vyslovenými prvostupňovým ako i odvolacím súdom a vytýkal im aj to, že nebolo vykonané aj ním navrhované dokazovanie výsluchom ďalších ním označených svedkov. Vzhľadom na túto

skutočnosť vznesenú v dovolaní sa dovolací súd zaoberal skúmaním, či nedošlo k porušeniu ustanovenia § 237 písm. f/ O. s. p.

Podľa § 237 písm. f/ O. s. p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak účastníkovi konania bola postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom.

Odňatím možnosti konať pred súdom sa rozumie taký postup súdu, ktorým účastníkovi odňal možnosť realizovať tie procesné práva, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva za účelom ochrany jeho práva a právom chránených záujmov. Skutočnosť, že súd nevykoná účastníkmi navrhované dôkazy, ani takýto jeho postup nemožno hodnotiť ako odňatie práva konať pred súdom. Rozhodnutie vyjadruje nezávislé postavenie súdu pri hodnotení dôkazov, ktoré vykonal, vrátane nezávislého rozhodovania o tom, ktoré dôkazy vykoná. O takýto prípad by išlo však vtedy, ak by súd svojim procesným postupom odňal účastníkovi možnosť navrhnúť vykonanie dôkazov, čo v tomto prípade nebolo preukázané.

Žalobca na pojednávaní dňa 04. 01. 2013 navrhol k veci vypočuť svedka Ing. F., ktorý bol konateľom spoločnosti G. (táto skutočnosť bola potvrdená jeho výpoveďou na pojednávaní 25. 02. 2013), ako i ustanoviť znalca. Na pojednávaní dňa 25. 02. 2013 bol svedok Ing. F. vypočutý a k uplatnenému nároku sa vyjadril, pričom zároveň uviedol, kedy sa dozvedel, že žalovaný namontoval optické káble do líšt spoločnosti G. (úpadca), a to v priebehu rokov 2006 až 2007. Taktiež uviedol, že približne v júni 2008 spoločnosť G. (úpadca) predal káble spoločnosti U., s. r. o. V priebehu výsluchu svedka mali účastníci konania možnosť mu klásť otázky. Následne, na otázku súdu aké má ďalšie návrhy na doplnenie dokazovania žalobca požiadal o krátku lehotu, v ktorej oznámi ďalšie návrhy na dokazovanie, ale bez bližšej špecifikácie v akej lehote a aké dôkazy, resp. dokazovanie. Súd následne vyhlásil uznesenie, ktorým zamietol návrhy na doplnenie dokazovania, zároveň účastníkov poučil podľa § 120 ods. 4 O. s. p. a poučení zástupcovia zhodne prehlásili, že ďalšie doplnenie nežiadajú. Následne súd uznesením vyhlásil dokazovanie za skončené. Podľa názoru dovolacieho súdu nedošlo pri rozhodovaní odvolacím súdom k takým procesným vadám konania, ktoré by mali za následok vyslovenie, že účastníkovi (žalobcovi) bola odňatá možnosť konať pred súdom tak, ako to predpokladá ustanovenie § 237 písm. f/ O. s. p.

Dovolací súd nezistil ani iné vady zakladajúce podľa § 237 písm. a/, b/, c/, d/, e/ a g/ O. s. p. prípustnosť dovolania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky na základe uvedeného dovolanie proti rozsudku odvolacieho súdu podľa § 243b ods. 4 O. s. p. v spojení s ustanovením § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. odmietol.

O trovách dovolacieho konania rozhodol podľa § 243b ods. 5 O. s. p tak, že úspešnému žalovanému trovy dovolacieho konania nepriznal, pretože mu žiadne nevznikli.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie: Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave, 30. septembra 2015

Mgr. Ľubomíra Kúdelová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: K.